

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

**НАУКОВІ ПОШУКИ МОЛОДІ
У ТРЕТЬОМУ ТИСЯЧОЛІТТІ**

**МАТЕРІАЛИ
науково-практичної конференції
молодих учених, аспірантів і докторантів**

м. Біла Церква, 18 та 23 травня 2017 р.

Частина 3

Біла Церква
2017

МЕЛЬНИК О.Г., канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
olesia.melnyk.btsau@gmail.com

ПРАВОВІ ОСНОВИ ТА ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕТИНУ КОРДОНУ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ ЗА УМОВАМИ БЕЗВІЗОВОГО РЕЖИМУ З КРАЇНАМИ ЄС

Ще в квітні 2016 року Європейська комісія внесла на розгляд Ради ЄС та Європейського парламенту законодавчу ініціативу щодо включення України до переліку країн, громадяни яких не потребують віз для короткострокових поїздок до держав-членів Шенгенської угоди. І, нарешті, 6 квітня 2017 року Європейський парламент проголосував за надання безвізового режиму з ЄС для громадян України. Однак, варто зазначити, що після схвалення всіх необхідних рішень, рішення про запровадження безвізового режиму буде опубліковано та набере чинності лише через двадцять днів після публікації в "Офіційному віснику Європейського Союзу". Цей час необхідний для повідомлення прикордонних служб держав-учасниць ЄС про запровадження безвізового режиму поїздок для громадян України.

Важливо також не забувати той факт, що голосування в Європейському парламенті це ще не кінець процедури. Рішення повинні схвалити відповідний Комітет ЄС та Рада Європейського Союзу, потім, за процедурою, його необхідно підписати та опублікувати. Лише після цього громадяни України зможуть подорожувати до країн Шенгенської угоди без в'їзної візи.

Необхідно відзначити, що безвізовий режим не надає громадянам права на проживання чи на працевлаштування в ЄС, а дозволяє лише короткострокове перебування в державах-учасницях Шенгенської угоди. Якщо громадянину України необхідно перебувати у країнах ЄС більш тривалий час, ніж дев'яносто днів, тоді потрібно буде оформити відповідну шенгенську візу. Отже, в'їжджати до ЄС без візи буде дозволено лише тим особам, хто має біометричний паспорт. Тобто паспорт із чипом, на якому міститься фото, підпис та відбитки пальців даної особи. Така вимога діє до всіх без винятку держав, які вже пройшли візову лібералізацію з ЄС за останні десять років, та й у країнах ЄС вже давно видають виключно біометричні паспорти. Українці, які мають закордонні паспорти та мають діючу шенгенську візу, зможуть виїжджати за кордон, поки діятиме віза. В Європейському Союзі з 2006 року діє "Шенгенський прикордонний кодекс" який визначає правила, що регулюють переміщення людей через кордони та створює умови для в'їзду громадян третіх країн. У кодексі зазначено, що немає жодної додаткової вимоги до подорожуючих, які їдуть до ЄС за безвізовим режимом. Так, європейські прикордонні служби перевірятимуть мету поїздки тих, хто їде за безвізовими умовами, але вимоги до них такі ж, як і до власників візи.

Головна мета візової та прикордонної перевірок – переконатися в тому, що людина не планує порушувати міграційні правила. В ЄС існує два ключових правила для тих хто подорожує, по-перше не працювати без робочої візи, по-друге – дотримуватися так званого правила, що визначає перебування в зоні Шенгену не більше 90 днів на кожні 180 днів. Тому важливо розуміти, що безвізовий режим з ЄС не надаватиме права на господарську, комерційну діяльність, працевлаштування чи роботу за контрактом в країнах Шенгенської угоди. Новий порядок поїздок надаватиме право на безвізовий в'їзд лише з приватною метою: туризм, відвідання друзів чи родичів, пошук бізнес-партнерів, відвідання семінарів, конференцій тощо.

У Шенгенському прикордонному кодексі визначені п'ять вимог, які поширюються на іноземців які подорожують як за візовим, так і за безвізовим режимом. Тож, в'їзд до країн ЄС дозволений тим громадянам, які, в першу чергу мають відповідні документи для перетину кордону, такі як закордонний паспорт, дипломатичний паспорт та інші. Якщо вони можуть обґрунтувати мету та умови свого перебування в ЄС та мають достатньо коштів як для перебування в ЄС, так і для повернення до України. Також важливо, що кодекс зазначає що такі громадяни не повинні перебувати у переліку осіб, яким заборонений в'їзд до ЄС та не становлять загрози для громадського порядку, безпеки, громадського здоров'я та міжнародних відносин. Науковці та аналітики стверджують, що візовий режим є досить застарілим інструментом, саме тому ЄС поступово скасовує його для інших держав. Зберігає його лише для тих держав, у яких є високий рівень візових відмов, а Україна вже давно не є такою.

Реалізація спільних проектів з ЄС, в тому числі безвізового режиму, вимагає від українських державних і ділових кіл знаходження балансу інтересів для досягнення вищого рівня євроінтеграції. Більшість вимог, які Україна змушена виконати для майбутнього повноправного членства в ЄС, збігатимуться з програмою основоположних реформ, що надасть потужний поштовх загальному розвитку нашої держави.

УДК 342.7

КУЗЬМЕНКО Я.П., канд. юрид. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
ua_bnau@mail.ru

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАГАЛЬНОЇ ТЕОРІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ

На сучасному етапі розвитку вітчизняної та зарубіжної правової науки увагу вчених привертало лише окремі аспекти феномена прав людини. Проблемам з'ясування сутнісних ознак поняття прав людини, вихідних засад феномена прав людини, а відтак, і формулювання визначення загальнотеоретичного поняття прав людини присвячені окремі праці вітчизняних авторів: Т. Андрусяка, М. Вітрука, С. Горбунова, А. Гусева, В. Горшенєва, Б. Ебзєєва, М. Заїчковського, І. Ковальова та ін.

Введення у Конституцію України положення про те, що людина, її життя, здоров'я, недоторканність та безпека визнаються найвищою соціальною цінністю, а права й свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави (ст. 3), а також закріплення у цьому Основному Законі правила стосовно того, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість котрих надана Верховною Радою України, є частиною національного права (ч. 1. ст. 9), становлять вагомі кроки у цьому напрямку [3, с. 2–3].

Норма ст. 27 Конституції України стала першою в історії держави, яка проголосила право кожної людини на життя на законодавчому рівні. Хоча право людини на життя в радянській юридичній літературі не заперечувалося, відсутність наукових досліджень, практики правового регулювання та, відповідно, застосування вказаного права призводить до потенційних труднощів у забезпеченні права людини на життя на сучасному етапі [3, с. 5].

В юридичній літературі існує декілька видів прав і свобод: громадянські, політичні, економічні, соціальні, культурні. Але особливої уваги потребують громадянські права і свободи, які не мають однозначної назви в юридичній літературі.

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Дем'янчук Ю.В. Актуальні антикорупційні заходи українського законодавства	3
Бровко Н.І. Філософсько-правовий аналіз правосвідомості сучасної молоді у трансформуючому суспільстві	4
Пахомова А.О. Новели правової політики європейського союзу в сфері наукової діяльності	5
Ковальчук І.В. Проблеми та перспективи реформи децентралізації в Україні	6
Єфремова І.І. Немайнові права юридичних осіб	7
Мельниченко О.О. Особливості юридичної техніки у правозастосовчій діяльності	8
Мельник О.Г. Правові основи та особливості перетину кордону для українців за умовами безвізового режиму з країнами ЄС	10
Кузьменко Я.П. Актуальні питання загальної теорії прав людини	11
Ломакіна І.Ю. Виняткове значення та пріоритетність розвитку сільського господарства як безпосереднього об'єкту державного регулювання	12
Щериця С.І. Деякі аспекти кримінологічної профілактики злочинності серед неповнолітніх	13
Мукоїда І.І. Визначення змісту правовідносин у системі права України: теоретичний аспект	14
Сокиринська О.А. Міжнародний збройний конфлікт та збройний конфлікт неміжнародного характеру	15
Малишко І.В. Особливості становлення та розвитку законодавства про соціальний захист безпритульних дітей	16
Терещук М.М. Категорія «інтерес» як критерій дихотомії права	17
Биковець О.І. Правовий статус уповноваженої особи в сфері публічних закупівель	18
Самойлович А.А. Об'єкт адміністративного правопорушення у галузі рослинництва	20
Мельник Л.М. Проблема клонування людини: правовий та релігійно-етичний аспекти	21
Харьковщенко Ю.Є. Книгодрукарська діяльність Ф. Скорини в Україні	22
Обіюх Н.М. Правові проблеми розуміння поняття «біобезпека» в екологічному праві	23
Росавіцький О.О. Вплив християнства на формування державності в Європі	24
Ярмола О.В. Етико-політична проблематика в філософських поглядах Ян Сьона	24
Мохонько О.О. Особливості застосування до неповнолітніх заходів процесуального примусу, пов'язаних із ізоляцією	25

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ТА ЛІНГВІСТИЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ В УМОВАХ ОСВІТНІХ РЕФОРМАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Борщовецька В.Д. Труднощі формування англомовних умінь в аудіюванні у майбутніх філологів	27
Шмирова О.В. Концептуальні основи інформатизації освіти	28
Погоріла С.Г. Роль мотивації магістрів з економіки і підприємництва у формуванні готовності до професійно-педагогічної діяльності	29